

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3987/2025
16.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Ђурица, председника већа, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца – противтуженог Предузеће „ACFLEX“ Д.О.О. из Јагодине, насеље Бресје, кога заступа Славољуб Милосављевић, адвокат из ..., против туженог – противтужиоца АА из ..., кога заступа Гигов Јелена, адвокат из ..., ради дуга по тужби, утврђења и накнаде штете по противтужби, одлучујући о ревизији тужиоца – противтуженог и ревизији туженог – противтужиоца изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2055/24 од 04.11.2024. године, у седници одржаној дана 16.04.2026. године, донео је следећу

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца - противтуженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2055/24 од 04.11.2024. године, као неоснована.

УСВАЈА СЕ ревизија туженог - противтужиоца, па се пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2055/24 од 04.11.2024. године делимично **ПРЕИНАЧАВА** тако што се поред досуђеног износа од 500.000,00 динара на име накнаде штете туженом противтужиоцу досуђује и износ од 4.000,00 динара који је тужилац – противтужени дужан да плати у року од 15 дана по пријему пресуде, док се у преосталом делу којим је одлучено о захтеву туженог – противтужиоца за накнаду штете и у погледу одлуке о трошковима пресуда Гж 2055/24 од 04.11.2024. године **УКИДА** и **враћа** другостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П 47/21 од 08.03.2022. године усвојен је тужбени захтев тужиоца – противтуженог, па је обавезан тужени – противтужилац да му на име дуга исплати износ од 471.200,00 динара са затезном каматом од 07.11.2017. године до исплате као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 210.448,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Одбијен је тужбени захтев туженог – противтужиоца којим је тражио да се раскине уговор број .../... од 01.07.2017. године који је закључен између парничних странака, одбијен је тужбени захтев туженог – противтужиоца којим је тражио да се обавезе тужилац – противтужени да му исплати износ

од 235.000,00 динара са затезном каматом од 01.08.2017. године до исплате, одбијен је тужбени захтев туженог – противтужиоца којим је тражио да се обавезе тужилац – противтужени да са катастарске парцеле број .../... КО ... уклони преосталу конструкцију постављеног пластеника с тим да се може ослободити обавезе уплатом износа од 120.000,00 динара у корист туженог – противтужиоца, одбијен је тужбени захтев туженог – противтужиоца да се обавезе тужилац – противтужени да му на име накнаде стварне штете и изгубљене добити исплати износ од 2.600.000,00 динара, као и евентуални тужбени захтев да се утврди да је уговор број .../... од 01.08.2017. године раскинут. Одбачена је противтужба туженог у делу евентуалног тужбеног захтева којим је тражио да му тужилац исплати износ од 235.000,00 динара са затезном каматом од 01.08.2017. године до исплате, да уклони преосталу конструкцију постављеног пластеника с тим да се може ослободити обавезе уплатом износа од 120.000,00 динара у корист туженог – противтужиоца, као и да му на име накнаде стварне штете и изгубљене добити исплати износ од 2.600.000,00 динара у року од 15 дана по пријему пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2055/24 од 04.11.2024. године укинута је пресуда Основног суда у Јагодини П 47/21 од 08.03.2022. године и пресуђено тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца – противтуженог да се обавезе тужени – противтужилац да му исплати износ од 471.200,00 динара са затезном каматом од 07.11.2017. године до исплате и одбијен је противтужени захтев туженог – противтужиоца којим је тражио да се раскине уговор број .../... од 01.08.2017. године закључен између парничних странака. Усвојен је тужбени захтев туженог – противтужиоца, па је утврђено да је уговор број .../... од 01.08.2017. године закључен између парничних странака раскинут изјавом туженог од 27.11.2017. године и сагласношћу тужиоца од 28.11.2017. године, усвојен је тужбени захтев туженог – противтужиоца па је обавезан тужени да му исплати износ од 235.000,00 динара са затезном каматом од 01.08.2017. године до исплате као и да уклони преосталу конструкцију постављеног пластеника с тим да се тужилац – противтужени може ослободити обавезе уплатом износа од 120.000,00 динара у корист туженог – противтужиоца, делимично је усвојен тужбени захтев туженог – противтужиоца за накнаду штете па је обавезан тужилац – противтужени да му исплати 500.000,00 динара док је одбијен захтев за исплату износа од 1.280.000,00 динара. Обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка исплати износ од 547.443,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде благовремене жалбе улажу и тужилац – противтужени и тужени – противтужилац.

Тужилац – противтужени пресуду побија због битних повреда из члана 374. став 2. тачка 7. и из члана 374. став 1. у вези члана 7. члана 228. и члана 231. Закона о парничном поступку те због погрешне примене материјалног права. Указује да износ од 471.200,00 динара, за који је одбијен тужбени захтев, представља подстицајна средства Града Београда која су уплаћене туженом – противтужиоцу ради куповине пластеника који је предмет овог спора и који је требало да врати због раскида уговора. Образлаже да је нејасан материјалноправни закључак другостепеног суда којим одбија тужбени захтев тужиоца имајући у виду да је усвојен противтужбени захтев којим је раскинут уговор, да су нетачни наводи да је уговор раскинут сагласношћу воља те да није јасно на основу којих чињеница је суд утврдио да туженом припада накнада штете у досуђеном износу. Наводи да тужени противтужилац није доказао да је у новембру месецу могао да засади луковице ... . У смислу

образложених навода ревизије предлаже да се одлука преиначи или укине и врати на поновно одлучивање.

Благовременом ревизијом тужени – противтужилац побија одлуку у делу у ком није успео наводећи, између осталог, да луковице није платио 500.000,00 динара већ 504.000,00 динара, што произилази из доказа које је суд извео, да је нејасан закључак другостепеног суда којим одбија тужбени захтев у преосталом делу будући да тужени није био у могућности да закључи уговоре са цвећарима, чак ни за евентуални будући род који је, као незасађен, неостварив. Осим тога, како се образлаже, директна продаја цвећа крајњим корисницима није условљен закључивањем уговора у писменој форми, већ су такви уговори закључују и конклюдентним радњама и то само када се ради о цвећу које постоји. У смислу образложених навода ревизије предлаже да се одлука преиначи.

Испитујући побијану пресуду на основу одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку- ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11 ...), Врховни суд је утврдио да је ревизија тужиоца – противтуженог неоснована а да је ревизија туженог – противтужиоца основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена апсолутно битна повреда из одредбе члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Насупрот наводима ревизије тужиоца – противтуженог побијана одлука није захваћена ни повредом из одредбе члана 374. став 2. тачка 7. Закона о парничном поступку, будући да туженом није ускраћена могућност да расправља пред судом. Овај ревизијски навод је и паушалан, па самим тим неоснован.

Из утврђеног чињеничног стања пред другостепеним судом произилази да је међу парничним странкама, тужиоца као продавца и туженог као купца, закључен уговор о купопродаји пластеника за износ од 706.800,00 динара од чега је авансно требало да се уплати износ од 235.600,00 динара, а преостали износ од 471.200,00 динара у року од 25 дана од монтаже пластеника, односно потписивања отпремнице. Аванс је уплаћен. Остатак од 471.200,00 динара тужени је обезбедио од стране Града Београда, Уговором о исплати подстицајних средстава у области воћарства и повртарства у Београду од 26.07.2017. године. Пластеник је испоручен и монтиран на плацу туженог 09.10.2017. године којом приликом нису уочени било какви недостаци, што је потврђено и од стране надлежне комисије Града Београда. Дана 29.10.2017. године, услед удара ветра, дошло је до оштећења конструкције пластеника и цепања фолије, због чега је тужени од тужиоца тражио да се отклоне оштећења или замени пластеник, а у супротном да изврши повраћај аванса. Пластеник није поправљен ни замењен. Тужиоцу је 28.11.2017. године послао предлог за споразумни раскид а тада је и могао да прибави пластеник од другог предузећа. Тужилац се сагласио па је даље договорено да тужилац преузме конструкцију пластеника са парцеле, уз повраћај авансног дела од 235.000,00 динара. У даљем току ствари тужилац је послао раднике да преузму пластеник али га је тужени спречио да то учини пре него што изврши повраћај аванса. Утврђено је и да је пластеник срушен услед његових техничких недостатака, да конструкција није била стабилна за спољашње утицаје те није могла да издржи удар ветра који је био мање брзине од оне дате гаранцијом. Такође је утврђено да је

тужени закључио уговор о куповини садног материјала са ББ из ... као продавцем, 11.08.2017. године, те да су му испоручене луковице ... . Висина изгубљене добити утврђена је налазом вештака.

Код таквих чињеница, позивом на одредбу члана 124. и 125. став 3. Закона о облигационим односима, другостепени суд закључује да је уговор раскинут будући да је тужени захтевао испуњење уговора, односно поправку или замену пластеника, што није добио у разумном року, услед чега је и изјавио да раскида уговора. Даље, применом одредбе члана 132. став 3. истог прописа суд обавезује тужиоца – противтуженог да врати износ уплаћеног аванса а одбија његов тужбени захтев да му се плати преостали део купопродајне цене од 471.200,00 динара, образлажући да се раскидом уговора обе стране ослобађају својих обавеза. Последишно, обавезао је тужиоца да уклони конструкцију с тим да се ове обавезе може ослободити уколико исплати туженом износ од 120.000,00 динара са образложењем да је тужени – противтужилац имао право да ускрати уклањање конструкције док се не изврши враћање аванса, све у смислу одредбе члана 286. став 1. Закона о облигационим односима. Даље, налазећи да је за туженог – противтужиоца настала стварна штета у виду плаћене цене за луковице ..., обавезује тужиоца – противтуженог да му исплати износ од 500.000,00 динара, док за преостали износ тужбени захтев одбија.

Код правилно утврђене чињенице да тужилац – противтужени у остављеном року није отклонио недостатке на пластенику будући да његова конструкција није била стабилна на спољашне утицаје, нити је пластеник заменио, а што је била његова обавеза у смислу одредбе члана 488. Закона о облигационим односима, Врховни суд сматра да се тужени – противтужилац основано, у смислу чл. 489. истог прописа, користио својим правом и раскинуо уговор изјавом од 27.11.2017. године. Отуда је одлука суда којом је утврђено да је уговор о купопродаји пластеника раскинут, правилна. С тим у вези нетачни су, односно супротни чињеничном стању, наводи ревизије да уговор о купопродаји, у ствари, није раскинут. Уговор јесте раскинут, изјавом воље овде туженог, услед чињенице да тужилац као продавац није поступио по својој законској обавези и отклонио недостатке, односно заменио ствар.

Следом изнетог, а применом одредби члана 132. Закона о облигационим односима које прописују да раскидом уговора обе стране су ослобођене обавезе изузев обавезе на накнаду евентуалне штете (став 1.), да ако је једна страна извршила уговор потпуно или делимично има право да јој се врати оно што је дала (став 2.), а ако обе стране имају право захтевати враћање датог узајамна враћања врше се по правилима за извршење двостраних уговора (став 3.), произилази да је правилна и одлука суда којом је одбијен захтев тужиоца – противтуженог да му тужени – противтужилац плати преостали део цене а усвојен противтужбни захтев за враћање уплаћеног аванса. Нема законског основа да тужилац задржи износ уплаћен по основу правног посла који је отпао.

Без утицаја је навод ревизије да је остатак цене од 471.200,00 динара обезбеђен подстицајним средствима Града Београда. Ово стога што је у складу са одредбом члана 3. Уговора о исплати подстицајних средстава корисник, а овде тужени – противтужилац, у обавези да средства користи наменски и искључиво за набавку и постављање опреме на парцели број .../... КО ... . Како је уговор о набавци такве опреме раскинут то је отпао основа исплате остатка цене тужиоцу – противтуженом као добављачу.

Најзад, неосновани су наводи ревизије тужиоца противтуженог којим оспорава одлуку суда којом је обавезан да туженом – противтужиоцу исплати износ од 500.000,00 динара на име стварне штете. Ова обавеза произилази како из одредби члана 132. став 1. и члана 488 ст. 2 Закона о облигационим односима тако и из одредбе члана 266. став 1. истог прописа којом је одређено да поверилац има право на накнаду обичне штети и измакле користи које је дужник у време закључења уговора морао предвидети као могуће последице повреде уговора, с обзиром на чињенице које су му тада биле познате или морале бити познате. С тим у вези, тужиоцу – противтуженом свакако је била позната намена постављеног пластеника јер она произилази из његове сврхе, као и чињеница да у случају да он не испуњава техничке могућности дате гаранцијом за туженог може проистећи штета у смислу пропадања засада.

Следом реченог Врховни суд је закључио да је ревизија тужиоца – противтуженог неоснована, па је применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу првом.

Основано, са друге стране, тужени – противтужилац указује да је побијана другостепена пресуда у делу којим је одбијен захтев за накнаду штете донета погрешном применом материјалног права због чега и чињенично стање у делу који се односи на измаклу добит, није правилно утврђено.

Врховни суд констатује да из образложења другостепене пресуде произлази да је прихватио и своју одлуку засновао на приложеним писаним доказима о висини штете - уговору о набавци садног материјала који је тужени – противтужилац закључио са ББ из ..., и на признаници којим је потврђена испорука. Међутим, занемарио је да је истим констатовано да је цена садног материјала 504.000,00 динара, а не 500.000,00 динара, па код чињенице да је садни материјал пропао произилази да правилном применом одредбе члана 189. став 1. и 190. Закона о облигационим односима туженом противтужиоцу припада и износ од 4.000,00 динара, па је стога у том делу одлука другостепеног суда делом преиначена применом одредбе члана 416. став 1. Закона о парничном поступку.

У преосталом делу Врховни суд сматра да другостепени суд није разјаснио све релевантне чињенице од значаја за правилну примену материјалног права.

Јасно је, а произилази из одредбе члана 189. став 1. Закона о облигационим односима, да оштећеник има право и на накнаду измакле добити при чему се, у смислу одредбе из става 3. истог члана, при оцени висине измакле користи узима у обзир добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околности, а чије је остварење спречено штетниковом радњом или пропуштањем. Дакле, прва претпоставка је основаност очекивања, а према околностима случаја Врховни суд налази да измакла добит није остала у категорији субјективног очекивања тужиоца већ, напротив, да је постојала као извесна и реална у моменту када је тужилац набавио биолошки материјал и пластеник. Тиме је, како Врховни суд сматра, започео фазу производње. Даље, по мишљењу овог суда, до остварења прихода од продаје цвећа није дошло због недостатака на конструкцији пластеника. То даље значи да ако би пластеник био технички исправан, према редовном односно уобичејеном току ствари, тужени – противтужилац би

добрио одређени број производа спремног за тржиште. Не може се прихватити ни као правилан закључак другостепеног суда да је тужени – противтужилац морао доставити доказ на околност продаје и "прихода остварених од продаје цвећа", будући да право на измаклу добит има и оно лице које први пут улази у производњу одређеног производа уколико је реализација била спречена штетном радњом штетника. Другим речима, уколико се раније није бавио производњом цвећа онда је нереално од њега очекивати да доставља доказе на околност прихода по том основу. Суштински, потребно је ценити да ли би према редовном току догађаја, а имајући у виду обим набављеног садног материјала и просечан принос, исти изнео на тржиште и да ли би остварио добит. Притом ваља ценити и то да ли је животно, уобичајено, уговорати продају производа чија производња није отпочела услед неиспуњења уговорне обавезе тужиоца противтуженог.

Стога, како релевантне чињенице нису разјашњене, Врховни суд је применом одредбе члана 416. став 2. ЗПП одлучио као у ставу другом.

У поновном поступку другостепени суд ће поступити по примедбама из ове одлуке, тако што ће ценити да је тужени – противтужилац набавком садног материјала, чему је другостепени суд већ поклонио веру, и пластеника, ушао у фазу производње а затим имајући у виду све релевантне чињенице на које је указано и да ли би остварио добит и у ком износу.

Како је делом укинута одлука о главној ствари то је укинута и одлука о трошковима како би се о истим одлучило коначном одлуком.

**Председник већа – судија
Татјана Ђурица с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**